

www.jollibread.com

©Del text: 2022, Isaac Palmiola Creus

Autor representat per IMC Agència Literària

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-16-1

Dipòsit legal: M-18403-2022

Printed in Spain

Primera edició: octubre de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

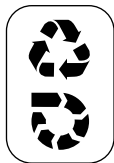
José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Il·lustració de la coberta: Ana Oncina

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'ÚLTIM PARTIT

Isaac Palmiola

jollibre

El Nívan sabia que era un privilegiat a Mare Nost-
trum, però fins i tot la seva família estava sent
afectada per les retallades despietades d'oxigen
que aplicava el governador Umok Vansam. La mo-
desta plantació que tenien a casa ja no donava més
de si i amb prou feines els quedaven reserves per
continuar respirant amb normalitat. Sempre tan-
cat a casa, el Nívan no podia fer exercici físic i ne-
cessitava més hores de son de l'habitual. Fins i tot
després de saber que l'emperador havia assassinat
la mare, amb l'odi arran de pell, dormia molt. Era
una de les conseqüències de la manca d'oxigen. La
resta de la població encara ho tenia pitjor: arrít-
mies, distròfies musculars, pneumònies, accidents
cerebrovasculars i, en el pitjor dels casos, la mort.

—M'és igual contra qui ens toqui jugar —va
dir el Txanko. L'ursai va somriure mentre es fre-

gava les immenses grapes. Tenia els llavis lleugerament blavosos, conseqüència evident de la manca d'oxigen.

—Ja t'avanço que ens tocarà jugar contra qui hagi decidit l'emperador —va contestar el Fil—. El sorteig és una farsa, no en dubtis.

6 S'havien reunit per veure quin rival els tocaria a quarts de final i tots estaven pendents d'una pantalla flotant situada a la sala d'estar. No tenien entrenaments i gairebé tots els jugadors s'havien desplaçat fins als pocs llocs del planeta Terra on encara no patien retallades d'oxigen. El Dante, el capità de l'equip, era un dels pocs que s'havia quedat a Mare Nostrum. Tenia mal aspecte. Estava pàl·lid i tossia de tant en tant, amb la respiració massa agitada. El Zangài havia decidit quedar-se a casa. Estava assegut al sofà amb la seva parella, la Galami, acaronent-li la panxa amb afecte.

—Escolta'm, no estareu embarassats, oi? —va fer el Txanko de sobte amb un somriure d'orella a orella.

Era un comentari sense malícia, totalment espontani, però la possibilitat que el Zangài, de raça aixtar, hagués deixat embarassada una humana

com la Galami era com a mínim polèmic. Si les relacions amoroses entre aixtars i humans estaven prohibides, tenir descendència era una atrocitat que les autoritats imperials perseguïen aferrissadament.

—I a tu què t'importa? —va intervenir el Zoly Viengon—. Ets molt guapo, però si tinguessis la boca tancada encara ho series més.

El Nívan no va dir res. Últimament no parlava gaire, però observava atentament tot el que l'envoltava. La reacció del Zangài no oferia dubtes. Va apartar la mà de la panxa de la Galami com si l'haguessin enxampat robant. Estava clar que la intuïció del Txanko era encertada. No li agradaria ser a la pell de l'aixtar si una notícia com aquella sortia a la llum.

—Tots atents, que ja comença el sorteig! —va exclamar la Meldu, l'àvia.

Malgrat que era ben cert, en realitat era un intent de desviar l'atenció cap a un altre tema. A casa, tots s'esforçaven per tractar el Zangài i la Galami amb la màxima discreció possible. Tots excepte el Txanko, és clar.

A la pantalla flotant, el president de la Champions Interplanetària va introduir la seva mà

«innocent» dins d'una urna i va remenar les esferes que hi havia a dins fins a escollir-ne una.

—L'equip número 1 jugarà a casa. —L'aixtar va obrir l'esfera i va desplegar un paper escrit a l'interior per llegir-lo en veu alta:— Mare Nostrum.

—Jugarem a l'Estadi Verd! —va exclamar el Txanko amb eufòria.

8 —I com ho farem? —va replicar el Fil, molest—. No hi ha oxigen a Mare Nostrum. No podem ni sortir a passejar pel carrer...

Tenia tota la raó del món, però la Meldu el va fer callar perquè el president de la Champions va treure la segona bola del sorteig.

—I el Mare Nostrum s'enfrontarà a... —L'aixtar va obrir l'esfera, en va treure un paper i va llegir-lo en veu alta:— Medius Technology!

Es va fer el silenci. Un silenci més aviat tràgic.

No hi havia cap rival menor a quarts de final, però tots els altres equips eren més assequibles que el Medius Technology. En realitat, l'únic equip més fort que el Medius era l'Imperial, el club que representava l'emperador Anork III. Ells havien guanyat els últims tres campionats, però en dues de les finals s'havien enfrontat contra

el Medius Technology. El proper rival comptava amb estrelles contrastades que jugaven junts des de feia molts anys i que formaven un bloc guanyador extremadament competitiu gràcies al lideratge del seu entrenador.

Mentre el sorteig seguia el seu curs, a la sala d'estar es va produir una tertúlia on s'analitzaven les virtuts del rival, però el tema més polèmic el va tornar a treure el Txanko.

—D'acord, el sorteig és una farsa, m'ha quedat clar —va dir l'ursai—. Però, per què volen que juguem a la Terra? Què esperen aconseguir amb això?

—Debilitar-nos —va contestar el Nívan. Era pràcticament la primera vegada que obria la boca en tota la vetllada i totes les converses simultànies es van aturar per escoltar-se'l—. Què va passar l'última vegada? Vam jugar a fora, a Hagüank, i allà vam poder preparar el partit. Ara volen assegurar-se que la història no es repeteix. Evitaran que ens puguem entrenar en condicions i aconseguiran que la majoria de nosaltres estiguem febles, fins i tot malalts, quan arribi el partit. En canvi, els nostres rivals s'establiran a

Nova York, on els índexs d'oxigen són excel·lents. S'entrenaran allà i el partit es disputarà al Coliseu Marítim per ordre del governador. Aquest és el pla. Ara hem de fer tot el que estigui a les nostres mans per desbaratar-lo.

10 Un silenci reflexiu va seguir el discurs. Tots estaven tan acostumats a les agressions de l'Imperi que van concloure que les paraules del Nívan responien a un anàlisi realista de la situació. Però trobar un remei a aquell problema no resultaria fàcil.

A la sala tot eren gestos de preocupació i angonya. Després del sorteig, la pantalla flotant mostrava les declaracions d'alguns dels protagonistes de la Champions. Tothom va callar per escoltar el Bälimbak, l'entrenador del Medius Technology.

—No estic content del resultat del sorteig —va assegurar el tècnic aixtar—. Sempre vull enfrontar-me als millors i ens ha tocat un equip d'aficionats ple de subespècies inferiors i amb un únic aixtar, que a sobre està tarat mentalment i físicament.

Es referia al Zangài, és clar, però el davanter va continuar mirant la pantalla amb inalterable tranquil·litat.

—És el sorteig, no hi ha res a fer —va continuar—. Tot i així, les normes de la competició haurien d'evitar disbarats com el que s'està a punt de produir. Un club de la talla del Medius Technology haurà de desplaçar-se fins a la Terra, un lloc infestat de terroristes que hauria d'estar totalment vetat per l'organització. És una vergonya.

11

Hi va haver uns quants insults i impropis dedicats al Bälimbak, però el Zoly Viengon va reaccionar amb un d'aquells somriures tan contagiosos.

—Un altre cretí que ens ajudarà a motivar-nos —va dir—. Estic content, tot això juga a favor nostre. Ja tenim el primer avantatge per guanyar el partit...

L'entrenador-jugador va anar cap al Dante i va col·locar-li una mà amistosa a l'espatlla.

—El Fil i jo estem buscant un lloc adequat per entrenar-nos —li va dir—, però mentrestant te n'hauries d'anar de Mare Nostrum. Fas mala cara i et posaràs malalt si et quedes aquí...

—No ho penso fer —va respondre el capità Dante amb fermesa—. Em vull quedar aquí, a

Mare Nostrum, amb la meva gent fins a les últimes conseqüències...

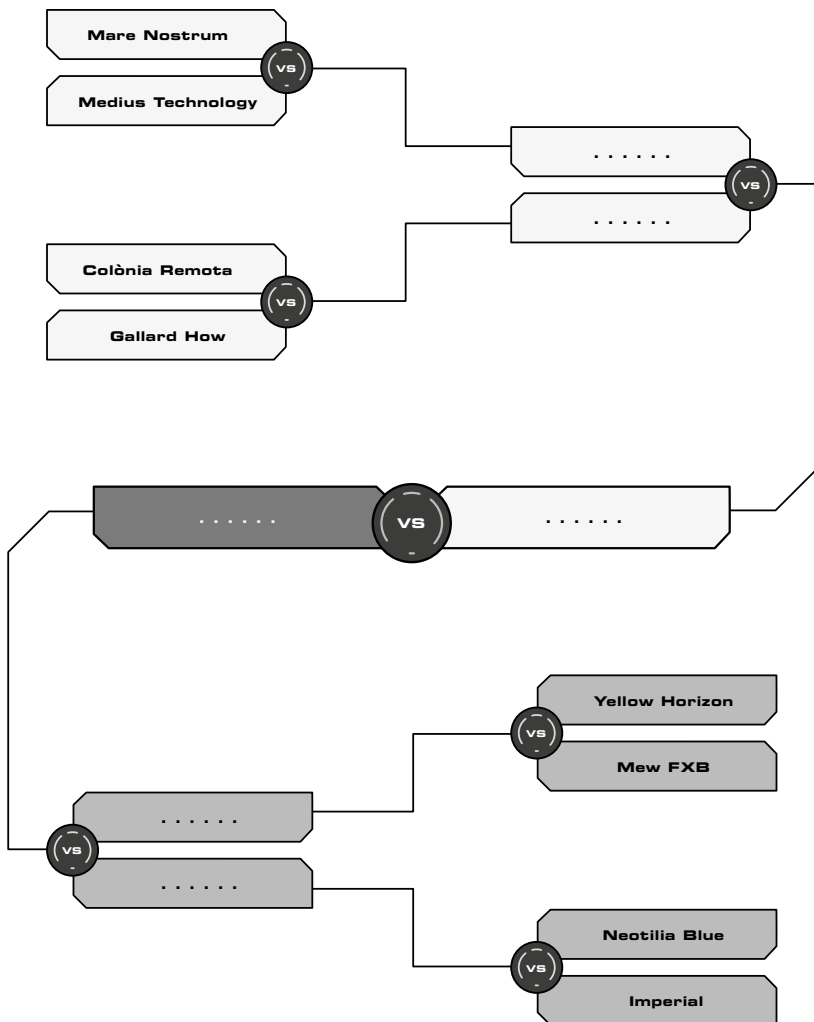
El Zoly Viengon no va arribar a contestar. Després de rebre una trucada, va treure el comunicador i es va allunyar per atendre-la. El diàleg va ser concís, entre murmuris, però quan el Zoly va tallar la comunicació tenia un somriure immens a la cara.

12

—Bones notícies, Dante —va dir—. No te n'hauràs d'anar de Mare Nostrum. Hem trobat un lloc per poder entrenar-nos.

CHAMPIONS INTERPLANETÀRIA

Fase Final

14 El Nívan va inhalar oxigen de la bombona i la va passar al pare per tal que ell també pogués respirar. L'artefacte era il·legal. El governador els proporcionava als aïtars que residien en zones amb retallades d'oxigen, però alguns circulaven pel mercat negre. Amb diners i corrent molts riscos, era possible obtenir-ne, cosa que el Mare Nostrum havia aconseguit.

—Els periodistes s'esperen —va anunciar un empleat jove del club.

La gent gran estava confinada a casa, malalta i dèbil, i només els més joves i forts eren capaços de seguir una vida més o menys normal en aquell context de repressió brutal i implacable.

El Nívan i el pare van anar cap a la porta i van somriure als periodistes que els estaven esperant per la roda de premsa. Una imatge valia més que

mil paraules per explicar la situació que es vivia al planeta. Els periodistes aixtars afins a l'emperador eren a la sala connectats a bombones d'oxigen, mentre que els humans que solien ocupar-se de les notícies del Mare Nostrum no disposaven de cap ajuda externa per combatre la falta d'oxigen. Havien de treballar afectats per malalties pulmonars greus que empitjoraven dia rere dia, mentre les retallades despietades del nou governador Vansam continuaven intactes, totalment inamovibles, alienes al dolor i a la mort que provocaven.

—Bon dia a tothom —va saludar el Zoly Vien-gon, mentre seia al costat del Nívan.

—Bon dia —va fer un periodista aixtar—. Considera que els quarts de final s'haurien de disputar fora del planeta Terra?

—En opinió meva, el partit s'ha de jugar a l'Estadi Verd passi el que passi —va contestar—. El sorteig ha estat clar: s'ha de jugar a casa del Mare Nostrum i la casa del Mare Nostrum és l'Estadi Verd. Qualsevol altra alternativa seria adulterar la competició.

—Les restriccions d'oxigen afectarien l'espectacle... —va observar el mateix periodista.

—Ben cert —va contestar el Zoly—, però afectarien els dos equips igual. Que jo sàpiga, els meus jugadors necessiten tant l'oxigen com els nostres rivals. El Mare Nostrum no pot entrenar-se. Però el sorteig ha sigut molt clar: el partit s'ha de jugar a l'Estadi Verd, amb la nostra afició. I això és exactament el que exigim.

16

—Una pregunta per al Nívan —va intervenir un periodista humà afí al club—: Li agradaria que el governador Vansam aturés les retallades d'oxigen a Mare Nostrum?

—M'agradaria que ho fes a Mare Nostrum i a qualsevol altre lloc del nostre planeta i de l'univers on hi hagués escassetat d'oxigen —va contestar el Nívan—. Les retallades provoquen molta mort i dolor. Jo soc jove i estic sa. Fins i tot soc ric, amb una família forta al darrere que m'ajuda, amb uns aficionats que intenten protegir-me no només aquí a la Terra, sinó a tot l'univers. Soc immensament afortunat, però això no m'impedeix posar-me a la pell dels que pateixen. Penso en ells cada dia i vull que ho sàpiguen. Els porto al cor i no m'oblido de tot el que han fet per mi, pel Mare Nostrum. No seria viu sense ells. Ho sé. I no puc fer gran cosa

per agrair-los-ho, només jugar a futbol. Em temo que l'únic que puc prometre és que al partit de quarts de final donaré el màxim de mi mateix per guanyar-lo.

Hi va haver alguns aplaudiments. El pare, el Zoly Viengon, ho va fer amb més energia, sense reserves, i s'hi van afegir altres periodistes humans de manera més tímida i cautelosa, conscients que aquells aplaudiments podien convertir-los en enemics de l'Imperi.

—Gràcies, gràcies... —va fer el Nívan, i va esperar que la sala de premsa tornés a quedar en silenci per continuar parlant:— No tinc gran cosa més a dir, només que el meu desig és que els aficionats del Mare Nostrum, els que vivim aquí i els que viuen lluny, puguem gaudir d'uns quarts de final de la Champions al nostre estadi. M'agradaria que aquesta il·lusió tan insignificant pogués fer una mica més amable la vida tan dura que tenen. Jo no soc cap polític, ho repeteixo, només un futbolista que dona puntades de peu a una pilota amb més o menys habilitat, però no entenc que els ciutadans pacífics del nostre planeta hagin de pagar pels delictes d'uns altres. Em costa creure

que tota aquesta gent que malviu a Mare Nostrum pugui ser una amenaça. Només són malalts que ploreu els seus morts o que intenten sense èxit ajudar familiars encara més malalts que probablement acabaran morint per culpa de les retallades d'oxigen.

18

La crítica era tan ferotge que va deixar la sala de premsa sense paraules. Els periodistes no estaven acostumats a declaracions en què es desafiés les autoritats d'una manera tan contundent, però els temps estaven canviant. El Nívan els estava canviant.

Les següents preguntes es van adreçar al Zoly Viengon. L'entrenador va ser molt concís, i es va limitar a reconèixer la grandesa del rival i a reivindicar que els quarts de final es poguessin disputar a Mare Nostrum.

L'aeronau va sortit de l'Estadi Verd al migdia, sota un sol de justícia. Amb prou feines hi havia trànsit i els pocs vianants que circulaven pel carrer semblaven els protagonistes d'una pel·lícula apocalíptica. Per això era més que evident que els estaven seguint. Una aeronau que sobrevolava

Mare Nostrum dibuixant cercles pel cel de manera absurda va desviar la ruta i va imitar la seva trajectòria a una distància prudencial d'uns cinc-cents metres. Era d'allò més habitual, pura rutina. L'aeronau que els seguia no duia cap distintiu, però tots sabien que pertanyia a la policia militar. Tenia ordre de seguir-los, de mantenir-los sota vigilància en tot moment.

—Com els despistarem? —va preguntar el Nívan.

—Fa cinc dies que estem anant al centre comercial per aconseguir-ho —va contestar el Fil enigmàticament.

Era cert. El Nívan havia estat remugant precisament per allò, però pràcticament cada dia anaven a veure projeccions cinematogràfiques a l'únic cinema que continuava obert a Mare Nostrum. Tant l'avi com el pare els havien assegurat que es tractava d'una estratègia psicològica per tal que el Txanko i ell desconnectessin de tant en tant de tanta tensió, però ara era evident que hi havia altres motius.

El Fil, pilotant el vehicle, va desviar brusca-ment la ruta i l'aeronau es va introduir en un túnel

per accedir a l'interior del centre comercial. Maniobrant amb els comandaments manuals, va conduir l'aeronau cap a una plaça d'aparcament i la va aturar bruscament.

—Sortiu, vinga —va ordenar.

20 El Zoly i el Nívan van obeir a l'instant. A la plaça del costat es van obrir de bat a bat les portes d'una aeronau més gran.

—Entreu! —va exclamar la Meldu.

Els tres es van introduir a l'aeronau on, amagat a dintre, hi havia el Txanko. L'ursai era tan gros que s'havia d'encongir al màxim perquè el seu cos immens no sobresortís per les finestres. Tots el van imitar. Es van amagar al terra i la Meldu va tornar a arrencar per tornar a sortir del centre comercial.

—Continueu ajupits —va ordenar l'àvia—. La patrulla imperial acaba d'accedir al recinte.

Van mantenir-se ocults fins que la nova aeronau va sortir a l'exterior i va allunyar-se uns quants quilòmetres.

—Ho hem aconseguit! —va exclamar l'àvia del Nívan.

Tots es van incorporar dels seients per mirar per la finestra. Eren als afores de Mare

Nostrum. L'àrea, totalment abandonada, havia viscut moments millors. Les immenses naus industrials que antigament havien servit com a fàbriques i magatzems ara estaven completament buides i no hi havia cap signe de vida pels voltants.

—És l'EAHU? Qui ens està ajudant? —va preguntar el Nívan.

Allò no seria cap novetat. L'EAHU, l'Exèrcit d'Alliberament Humà, considerat per les autoritats com una banda terrorista, havia col·laborat diverses vegades amb el Mare Nostrum, compartint recursos i estratègies.

—És clar —va contestar el Fil—. No entenc per què, però estan més forts que mai. M'han assegurat que aconseguiran que el partit es jugui a l'Estadi Verd.

Tots van restar en silenci. Semblava poc probable que l'EAHU aconseguís una gesta tan difícil, però tot allò no estava a les seves mans. En realitat, el millor per a la seva seguretat era que sabessin el mínim possible.

L'aeronau va penetrar a l'interior d'un magatzem i les portes es van tancar hermèticament.

Quan van sortir del vehicle, van comprovar que el lloc era respirable. El Nívan va inspirar amb força i un somriure se li va dibuixar a la cara.

—Meravellós —va dir amb els ulls espurnejants de satisfacció.

El comentari també feia referència a aquell lloc, on hi havia instal·lat un parell de porteries i una gespa artificial que només ocupava una quarta part d'un camp de futbol, però que els permetria entrenar-se amb dignitat. No havien estat els primers a arribar. La Mibbakag feia centrades al Dante, el capità de l'equip, que rematava contra una porteria defensada pel Væe-lak.

El Nívan, el Txanko i el Zoly Viengon, visiblement satisfets, van saludar efusivament els companys amb abraçades i cops a l'espatlla.

—Mira que haver de tancar-nos aquí per entrenar-nos —va fer broma la Mibbakag—. Us prenen una mica d'oxigen i ja no serviu per a res, figafors...

La jugadora zàmbler amb prou feines necessitava oxigen per respirar i no desaprofita-va mai l'oportunitat de presumir-ne. Se la veia pletòrica, tant d'ànims com físicament, i con-

trastava amb l'aspecte demacrat i abatut del Dante.

—Entre avui i demà arribarà la resta de jugadors —va anunciar el Fil—. Suposo que el Zangài ja és aquí, oi?

—És a les habitacions, pendent del comunicador —va contestar el Væe-lak—. Tot bé.

El Fil va assentir, alleujat.

—El més prudent és que apaguem els comunicadors —va dir el segon entrenador—. Suposo que no cal dir que hem de mantenir en secret aquesta ubicació, oi?

Tots van assentir davant l'evidència. Era obvi que en aquell local hi havia una plantació il·legal que els permetia tenir prou oxigen com per respirar. Qualsevol mena de vegetació estava terminantment prohibida i les autoritats els desallotjarien expeditivament si ho descobrien.

—Aniré a saludar el Zangài —va dir el Nívan.

El jove futbolista va seguir les indicacions de la Mibbakag i va pujar unes escales atrotinades. En una sala immensa sense porta d'entrada hi havia un munt de llits. Assegut en un d'ells i manipulant el comunicador, hi havia el Zangài.

—El Fil diu que no podem fer servir aquest trasto —va fer el Nívan, i es va quedar assegut al seu costat.

—Estava xerrant amb la Galami. —La cara seriosa de l'aixtar expressava angoixa i preocupació.— Sembla que tot ha anat bé. L'han traslladada fora de Mare Nostrum.

24

—Segur que està en bones mans... —va dir el Nívan.

—Espera un fill meu —va confessar el Zangài, tot i que el Nívan ja se n'havia adonat—. Mare Nostrum no és un bon lloc per a una dona embarrassada i em fa mal no poder ser amb ella en un moment tan especial.

El Nívan va assentir comprensivament.

—El Fil et diria que et centressis en el futbol. Només futbol, res més.

—Tu saps millor que jo que això no és veritat —va dir el Zangài—. Estem ficats en un conflicte molt més gran. Abans ho duia bé, però ara... L'embaràs de la Galami ho ha canviat tot. De sobte, m'ha vingut por. Ja no soc només jo. Tindrè un fill. I no paren d'amenaçar-me, d'amenaçar-nos. Més que mai, no t'ho pots ni imaginar.

—Faré tot el que estigui a les meves mans per ajudar-te, ja ho saps —va prometre el Nívan—. Però ara hem de ser forts. I tenir enceses aquestes màquines no ens ajudarà a aconseguir-ho.

El Zangài va assentir amb el cap abans d'apagar el comunicador. Tot seguit, van sortir de la sala per reunir-se amb els companys que ja havien arribat al magatzem.